

kan forstå, at justitsministeren har involveret sig i den her sag på baggrund af politiske tilkendegivelser.

Jeg har i offentligheden også fået det indtryk, at justitsministeren mener, at justitsministeren har handlet på grund af politisk pres og egentlig ikke har tilkendegivet, hvad justitsministeren selv har ment.

Derfor vil jeg gerne høre, om justitsministeren er af den opfattelse, at initiativet fra justitsministeren er taget på grund af politisk pres mere end på grund af justitsministerens egen overbevisning om, at det er den rigtige handling i den her sag?

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Rigsadvokaten har, efter at han har fået undersøgt sagen og fået oplysningerne fra Færøernes politimester, selv truffet beslutning om at indbringe sagen for landsretten. Rigsadvokaten har senere underrettet ministeriet om, at det havde han gjort.

Hvad der i øvrigt er sket i sagen, vil jeg gerne se på, men det har ikke noget med det her at gøre. Det er et spørgsmål, om der er givet aktindsigt i noget, der ikke skulle have været givet aktindsigt i, om der er sket en fejl dér, men det ligger lang tid før retssagens begyndelse.

Med hensyn til hr. Kristian Thulesen Dahls spørgsmål kan jeg ikke se, at det her har noget som helst med domstolens uafhængighed at gøre. Det, der er sket i den her sag, er, at der er afsagt en dom. Dommen er ikke blevet anket. Der fremkommer en lang række oplysninger i pressen, der gør, at sagen ser mærkelig ud. I henhold til retsplejeloven har jeg adgang til at spørge: Er der noget i den her sag, der begrundes, at der ankes efter tidsfristens udløb? Det spørger jeg Rigsadvokaten om. Rigsadvokaten spørger politimesteren på Færøerne.

Herefter træffer Rigsadvokaten beslutning om, at der er omstændigheder efter ankefristens udløb, der gør, at det er rigtigt at rejse spørgsmålet over for retten: Skal denne her sag gå om, eller skal den ikke? Det tager retten så selvstændigt stilling til. Der er ikke sket andet i den her sag, end at man siger: Alle de oplysninger, der har været fremme, bl.a. i pressen, også andre ting end dommerens habilitet, har gjort, at det er godt, synes jeg, rigtigt og fornuftigt at spørge retten: Mener retten, at der her er grundlag for, at sagen kan gå om?

Jeg bestemmer altså ikke, om sagen skal gå om, men jeg har været med til at sige, at jeg

synes, vi skulle vurdere, om det var rigtigt at spørge retten, om sagen skulle gå om, så alle kan føle, at det er en uafhængig myndighed, der tager stilling til: Er der kommet så tungtvejende, nye ting ind i den her sag, at sagen bør gå om? Og jeg er helt tryk ved den beslutning, retten vil nå frem til.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg står noget uforstående over for, at justitsministeren ikke mener, det har noget med sagen at gøre, at Justitsministeriet har udleveret anklagerens helt fortrolige strategi til forsvareren. Det forstår jeg simpelt hen ikke. Det, vi har talt om, er jo: Er der særlige omstændigheder i den her sag? Er der nye oplysninger?

Her er en ny oplysning, som ingen har kendt før uden for Justitsministeriet. Og den er ikke indeholdt i den anke, som man nu har sendt til Østre Landsret. Derfor synes jeg, spørgsmålet er meget berettiget: Om justitsministeren som chef for det ministerium, der uretmæssigt har udleveret disse oplysninger til forsvareren, vil sikre, at der sker en tilbundsgående undersøgelse af, hvordan denne beklagelige fejl kunne ske, hvem der har ansvaret for den, samt give en redegørelse til Folketinget.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Det, fru Kirsten Jacobsen her omtaler, har jo været kendt af alle, da retssagen kørte, så der er ikke noget nyt i det. Derfor er det ikke en del af begrundelsen for at gå til landsretten og spørge: Er der kommet noget nyt i det her? Det var anklageren klar over, og det var forsvareren klar over, da sagen blev behandlet.

Det, der kan begrunde, at man spørger retten, om sagen skal gå om, er, hvis der er kommet nogle nye oplysninger frem, der ikke var bekendte. Det er det, retten kan tage stilling til og sige: Ja, den skal gå om.

Men det er altså ikke mig, der træffer beslutning, om den skal gå om. Det, der er sket, er, at anklagemyndigheden har bedt retten om at vurdere: Synes I ikke ligesom vi, at der er kommet så meget nyt frem i den her sag, at det er i orden, at det er rigtigt, at sagen går om? Det er det, landsretten skal tage stilling til.

Hermed sluttede spørgsmålet.